

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: TIL FAMILIEN I PRÆSTEGAARDEN.

Citation: Kaalund, H. V.: "TIL FAMILIEN I PRÆSTEGAARDEN.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid68034/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Han blev aldeles flad paa Snuden,
og Panden brast, skjøndt den var tyk;
saa mistede han desforuden
det øverste af Hovedhuden,
som Bondekonen, hvem hint Tryk
mod Porten lokked hen til Ruden,
antog for Rytterens Paryk;
kort, Bjørnen dratted paa sin Ryg
og opgav Aanden med en Tuden,
som Lænkehunden selv fandt styg.

At Bonden fik en Vinterfrakke,
en laadden Vams for Regn og Blæst,
sé derfor kunde han sin Hest,
sin raske, lille Nordbag takke.

TIL FAMILIEN I PRÆSTEGAARDEN.

— — —

Her sidder jeg stakkels Spøgefugt
i Stuen nu atter fangen.
— Hvi skulde jeg lægge paa Hjertet Skjul?
Hvert Minde om den dejlige Jul

bevæger mit Bryst til Sangen.
Af Latter møt og af Spøgen træt,
jeg sidder nu her paa min vante Plet;
men Hjertet fordrer sin stærke Ret,
jeg giver efter for Trangen.

Naar Dagen helder, i Skumringen
da faar man saa lyse Tanker,
da drømmer jeg glad hver Fryd igjen
og sidder saa taus, naar Den og Den
til Døren kommer og banker.
Ja, hvor jeg vandrer og hvor jeg staar,
sin lette Vinge min Længsel slaar
til den velsignede Præstegaard,
omslynget af grønne Ranker.

Herinde sér Alt saa vrangent ud,
og taaget er Kongestaden;
man tramper om i en evig Slud
med Paraplyer paa Gaden;
og hvor man vender sit trætte Blik:
kun Lapse og Gadedrenge
og stive Damer og kolde Nik,
og saa kun Tale om Politik
og Penge! Penge! Penge!

Ja, De kan tro, at jeg har min Nød,
jeg stakkels Drømmer, med Albuestød
og Regnvandsdryppet fra Muren:
som Barnet jeg bliver om Hjertet blød
af Længsel efter Naturen.
Og naar jeg saa har mit Dagværk gjort,
jeg iler op over Byens Port;
thi det gjør Hjertet saa varmt og stort
at længes efter Naturen!

Der staar jeg paa Volden i Blæst og Regn
og sér paa den sorte Krage
og sender et Suk til min Yndlingsegn,
til Søen og til de levende Hegn
og Landsbyens gjæstfrie Tage,
til Bækkene og de klare Aær,
til Jægerbakken og Ledet —
men ak, jeg Stakkel, som dér jeg staar,
jeg ligner Møllen, der Vingen slaar
men ikke kommer af Stedet.

Saa svøber jeg mig i min Kappe tæt
og Luftkasteller mig bygger:
et Hus og foran en Haveplet,
en Bænk under Lindeskygger,

en pileomkranset Fiskedam,
en Gaard med Ænder, en Eng med Lam,
et Gjerde af vilde Roser,
og Udsigt fjernt over Skovens Kam
til Søer og sorte Moser.

O, min Lyksaligheds Ideal!
Ej nogen glimrende Marmorsal,
ej Gulvet bonet derinde!
En venlig Stue, en Bogreol,
et gjæstfrit Bord og en Lænestol —
og saa tilsidst alle Ønskers Sol:
en from og elskelig Kvinde!

Saa mindes jeg hin Natur, hvor vi
har vandret og sværmet sammen:
det skovomkransede Kalkbrænderi,
og Dalen med Møledammen;
jeg sér det igjen saa klart og vist:
her Præstebakken og Kirken hist,
men Præstegaarden dog først og sidst,
det Andet bliver kun Rammen.

Ja, hvor jeg vandred ved Danmarks Søer,
paa alle de skønne Steder,
mig aabnedes aldrig saa gjæstfri Dør,
saa kjærligt et Hjem jeg fandt ej før
med patriarkalske Sæder.

O, det er mere end Smiger tom!
Vist aldrig jeg fandt, hvorhen jeg kom,
saa aabne Hjerter, saa mild en Dom,
som, Elskelige, hos Eder!

Hver Dag henrandt som en landlig Fest,
i Glasset perlede Vinen,
og venlig spøged den gamle Præst
og spilled paa Violinen.
Mens Solen skinned ad Ruden ind,
der toned yndige Sange;
da maatte jeg ud i Aftenens Vind
og kjøle mit bevægede Sind
i Havens løvrige Gange.

Naar Marken dufted af Kløverhø,
vi stødte Baaden fra Landet;
Valdhornet klang paa den stille Sø,
her slog en Fisk, dér plumped en Frø,
og Solen glimred paa Vandet.
Med Sommerbluse og Straahat paa
jeg roede for de Skjønne,
og Himlen syntes mig mere blaa
og Skovene mere grønne.

Og alt som Dagen gik mér paa Held
og Svalerne lystigt pilte,
i Nordens dejlige Sommerkvæld
min Haand over Aaren hvilte;

g*

Og Maanen steg, og Solen sank,
og sagte blev Lærkens Trille,
og Søen den var saa blank, saa blank,
og alle Øjne saa milde;
da stemte vi i det fulde Kor,
og tyst laa Himmel, og tyst laa Jord,
og Stjernerne funkede stille.

O Dage, rige paa Ungdomslyst,
i Vaaren og i den gyldne Høst,
i efteraarsstille Skove,
naar Maagen skreg med skingrende Røst,
og Søen vælted sin Vovel
Og Kjæretoure til fjerne Byer,
forvovne Streger og Eventyr
og Andejagter bag Sivet!
Og Den og Den og Den og Den!
Jeg glemmer dem aldrig mér igjen!
Jeg glemmer dem aldrig i Livet!

— Forsvunden er nu den skønne Tid
med Sommerens dejlige Dage;
nu flyger Vinterens Sne saa hvid
om Landsbyens lave Tage,
og Storken ej mere paa Reden staar
i Aftenrøden paa Præstens Gaard;
nu suse de kolde Vinde,
og Lyset tændes, og Rokken gaar,
og Ovnens buldrer derinde.

Og jeg alvorlige Spøgefugl,
jeg sidder nu atter fangen,
mens Rumlen af de evige Hjul
forstyrrer mig tidt i Sangen;
den hæse Skraalen med Tørv og Aal
forvirrer mig rent mit Versemaal —
De hører det vist paa Klang.

Dog flyv, min Længsel med dette Blad,
flyv fra den larmende Kongestad
til Præstens venlige Stue,
til alle de blomstrende Pigers Rad
og til den venlige Frue;
og sig, hvad hos mig Du hørte og saae,
alt hvad mig Stakkel paa Hjertet laa,
og bring mig saa atter med Svar derpaa
et Blad, som en Arkens Due!

—

NATURENS GRAAD.

„O Menneske, Du Jordens halve Gud,
lad til mit Moderbryst mig ømt Dig trykke!
Kom, Du mit Barn, min Stolthed kom herud,
med friske Roser vil dit Haar jeg smykke!